

EN SKOLE UD OVER DET SÆDVANLIGE

SCHOOL OF TALENTS

2. TIME:
STRØMSVIGT!

GRATIS LÆSEPRØVE

KE
ELLHAMMER

TAG MED TIL
SCHOOL OF TALENTS

KOSTSKOLEN FOR BØRN MED OVERNATURLIGE
EVNER. DE KAN FORVANDLE SIG, FORSTÅ DYR,
KONTROLLERE VAND, GÅ GENNEM VÆGGE ...
OG ALT MULIGT ANDET FANTASTISK!

Alvas nye skole afholder en filmkonkurrence, og eleverne bruger deres helt særlige talenter til at optage de allerbedste scener. Men nogle mærkelige strømsvigt bliver ved med at bringe den store filmaften i fare! Og flere og flere ting forsvinder fra skolen ... Mon den gådefulde infotavle kan hjælpe Alva og hendes venner med at kaste lys over mysteriet?

Bind 1

Bind 2

BOLDEN

KAPITEL 3

HURRA, DEN DIGTER IGEN!

Alva stod uden for Hus Syv og ventede på Mala og Leonora, så de kunne følges til morgenmad. De første solstråler nåede hende over husets tag, og Alva lukkede øjnene og vendte ansigtet mod morgensolen. Hun trak vejret dybt ind gennem næsen. Det duftede af sommer. Så hørte hun lyden af vingeslag fra en fugl. Det var sikkert Rodrigo, den noget specielle krage, der kunne forstå mennesker.

Ganske rigtigt skrattede en stemme i næste nu:
"Hvad er det egentlig for en mærkelig leg, I bliver ved med at lege?"

Alva kunne høre, at Rodrigo hoppede over grusstien.

”Hvilken leg?” spurgte hun, stadig med lukkede øjne.

”*Mørke, lys, mørke ...*” sagde han og kaglede højt. Det lød næsten uhyggeligt, men skulle altså forestille latter.

Alva åbnede øjnene og kiggede på fuglen. ”Mener du strømsvigtene? Det er ikke en leg,” sagde hun.

”*Hva’ er det så?*” spurgte Rodrigo og hoppede op på ryglænet af en bæk.

”Det er vel nærmere uheld. Den anden dag blev vi nødt til at spise is til morgenmad, inden de smeltede i fryseren.”

”*Har I fået rotter på loftet?*” kaglede Rodrigo, mens han rystede på hovedet.

”Hvad mener du?”

”*Fordi I slukker lyset om aftenen, spiser I is til morgenmad?*” Rodrigo kaglede sin hæse, høje latter og hoppede begejstret op og ned.

Alva overvejede, hvordan man kunne forklare en krage om strømsvigt, men så kom Mala og Leonora ud af huset.

”Wow, den krage er godt nok morgenfrisk, hva’?” sagde Leonora, mens hun kiggede på den hoppende, skrattende krage.

”Kan du ikke bede ham om at larme mindre?” spurgte Mala, der ikke ligefrem var et morgenmenneske.

Men før Alva kunne nå at sige noget til Rodrigo, baskede han med vingerne og fløj derfra.

En utilfreds mumlen mødte pigerne, da de skubbede døren til kantinebygningen op.

”Jeg troede, de havde fikset den?” var der en, der sagde.

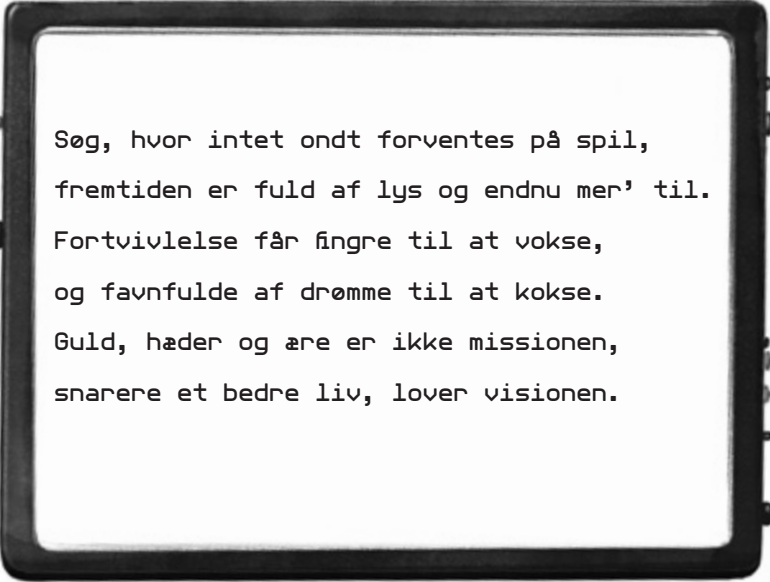
Alva blev stående som frosset til jorden.

”Hvad sker der?” spurgte Mala.

Alvas hjerte begyndte at hamre. ”Hørte I det?” spurgte hun og stormede over til infotavlen.

Den var god nok. Der var hverken skemaer eller tilbud om fritidsaktiviteter, som der plejede at være. Bortset fra nogle få linjer var tavlen helt hvid.

Alva troede næsten ikke sine egne øjne. Der stod et digt på infotavlen igen! Hendes øjne fløj over teksten. Hun skulle nå at læse det hele, før det forsvandt.

Søg, hvor intet ondt forventes på spil,
fremtiden er fuld af lys og endnu mer' til.
Fortvivlelse får fingre til at vokse,
og favnfulde af drømme til at kokse.
Guld, hæder og ære er ikke missionen,
snarere et bedre liv, lover visionen.

Da Alva havde læst de første tre linjer, blev skærmen sort. Så kom oversigterne tilbage.

Pokkers! Alva havde ikke fået anden halvdel af digtet med. Så så hun Leonora ved siden af sig. ”Leonora! Nåede du at læse anden halvdel?”

Leonora interesserede sig overhovedet ikke for tavlens gåder, men der var ingen, der kunne læse så hurtigt som hun. ”*Og favnfulde af drømme til at kokse. Guld, hæder og ære er ikke missionen, snarere et bedre liv, lover visionen,*” genfortalte Leonora, mens hun så ud til at kede sig bravt.

Alva havde lyst til at kaste sig om halsen på hende. ”Ved du, hvad det betyder?” spurgte hun og prøvede at dæmpe sin begejstring.

”At I igen skal oversvømme og totalsmadre køkkenhaven?” spurgte Leonora og rullede med øjnene.

”Godmorgen. Hvordan var jeres strømafbrudelse i går?” spurgte Jonas, da Alva satte sig ved hans og Theos bord. Mala og Leonora stod stadig i madkøen.

”Den var mørk,” svarede Alva. Hun ville meget hellere dele nyheden med dem.

”Nå, virkelig?” grinede Theo og spiste en skefuld yoghurt. Hans røde yoyo lå ved siden af skålen.

Det var kun, når Theo spiste, at han lagde yoyoen fra sig. Lyden af den, der snurrede på snoren, hørte lige så meget til Theo som hans rodede, blonde hår og hans lommer, han kunne hive alt muligt op af. Det var også dér, den blå og glitrende hoppebold kom fra, som han havde givet Alva, og som hun nu altid havde med sig. Som en slags lykkeamulet. Men det var altså ikke lige nu, hun skulle bruge tid på at tænke på hverken strømsvigt eller Theos tingsamling.

”Har I kigget på infotavlen i dag?” spurgte Alva og kiggede frem og tilbage mellem Jonas og Theo.

”Er ’anvendt naturhistorie’ på magisk vis forsvundet fra tavlen?” spurgte Theo forhåbningsfuldt.

Det var lige før, Alva var ked af at måtte skuffe ham. ”Nej, det er ikke det. Der var et nyt digt!”

Theos ske stoppede midt i luften. Han så måbende på Alva. ”På infotavlen?” spurgte han. Alva nikkede.

Jonas’ øjenbryn fløj op i panden på ham. ”Seriøst? Har der været et digt igen?”

”Fortæl!” sagde Theo.

Alva trak vejret dybt og skulle til at sige digtet højt, da det gik op for hende, at hun ikke kunne huske det! Og det hjalp ikke, at Theo og Jonas kiggede så forventningsfuldt på hende.

”Det var noget med ondt ...” sagde hun, mens Leonora satte sin bakke på bordet. Mala dumpede ned på en stol og lignede mest en, der stadig sov. Med åbne øjne.

”Så du også digtet?” spurgte Jonas Leonora. Han gjorde et kast med hovedet mod Alva og sagde: ”Guldfisken her kan ikke huske noget.”

”Hey! Jeg kunne da huske et ord,” svarede Alva igen. Men han havde jo egentlig ret.

”Søg, hvor intet ondt forventes på spil, fremtiden er fuld af lys og endnu mer’ til. Fortvivlelse får fingre til at vokse, og favnfulde af drømme til at koksse. Guld, hæder og ære er ikke missionen. Snarere et bedre liv, lover visionen,” gengav Leonora hele digtet.

”Det er altså ret vildt, at du bare lige kan huske det,” sagde Theo, mens han lod sin yoyo fare op og ned ved siden af sin stol.

”Gider du så ikke skrive det ned?” spurgte Jonas. Men i stedet for at vente på svar, drejede han rundt på stolen og sagde højt mod nabobordet: ”Hey, Tusind og en nat? Seriøst? Jeg har set jer filme. I har ikke en chance!”

Sabina, der sad ved nabobordet, svarede irriteret: ”Jonas, snak til dine havregryn! Måske gider de høre på

dig.” Så talte hun roligt videre med de andre ved sit bord.

”Er det meningen, at jeg skulle forstå noget af det der?” hviskede Alva til Theo.

Han lænede sig tilbage med et suk. ”Lad være med at spørge. Filmaften. Og der sidder mesteren,” sagde han og skar ansigt, som om han havde bidt i en citron.

”Hallo!” sagde Jonas og smed begge arme i vejret. ”Jeg vandt jo faktisk sidste år! Og hvem var det lige, der sagde, at hun aldrig havde set noget lignende, og at den var fantastisk?”

”Ja, ja, fru Tiberius i egen høje person roste dig. Så er det heller ikke vildere,” sukkede Theo.

”Det bliver da virkelig noget af en aften, hva’?” sagde Alva og pustede forsigtigt på sin te.

”Ja, der bliver virkelig gjort noget ud af det. De bedste film bliver vist på en storskærm uden for gymnastiksalen,” sagde Leonora og tog en bid af sin bolle. ”Og der er superlækre picnickurve!” tilføjede hun gumlende.

”Vi sidder alle sammen på picnictæpper,” tilføjede Theo.

”Og bliver ædt af myg,” mumlede Mala, stadig helt morgenflad.

Jonas ignorerede hende og talte videre til Alva: ”Alle filmhold gør virkelig meget ud af at holde alt om deres

filmprojekt hemmeligt.”

Så meget havde Alva fattet. De seneste par uger havde alle måttet passe virkelig meget på ikke at komme til at vade direkte ind i en scene, nogen var ved at filme. Filmforberedelserne havde allerede været i gang i flere måneder. Alligevel var der to forskellige hold, der havde spurgt Alva, om hun ville være med. Hun havde sagt nej tak, for hun havde det bedst med at følge med på afstand.

En dag havde hun været med Leonora ude at filme en scene til Lolas film. Leonora skulle spille et spøgelse, der dukkede op gennem en væg. Det var ret sjovt. Det var også der, hun havde fundet ud af, at de ikke måtte bruge computere til at lave special effects – de måtte kun bruge hinandens evner.

”Har I også hørt, at Vincent og Edwins film skal foregå under jorden?” spurgte Leonora.

”Under jorden? Hvordan skulle det kunne lade sig?” spurgte Jonas med dybe panderynker. Han sad uroligt. Måske var han faktisk en smule nervøs for konkurrencen?

Pludselig rettede Theo sig op. ”Poul? Poul!” råbte han og vinkede.

De andre fulgte Theos blik op til enden af madkøen. Der stod en dreng med skæve briller, en bog klemt fast under armen og en bakke i hænderne. Han så lige så ensom og forladt ud som en herreløs kattekillling. Han spejdede usikkert ud over menneskemængden og smilede lettet, da han fik øje på Theo.

”Kommer du ikke og sidder sammen med os?” råbte Theo tværs gennem spisesalen.

Poul begyndte at bevæge sig over mod dem, mens Jonas sukede: ”Åh nej, ikke ham.”

Theo skulede til ham. ”Han gjorde det jo ikke med vilje, vel?” hviskede han, men Alva hørte det alligevel.

”Hvad har han ikke gjort med vilje?”

Jonas’ øjne skød lyn, mens han hvislede: ”Det, han altid gør. Ødelægger ting!”

Han havde desværre ret. Rundt om Poul hørtes flere udbrud som ”Hey, pas lige på!” og ”Hold afstand!” I nærheden af ham gik glødepærer ud, batterier afladede, og forskellige stykker metal fløj gennem luften. Alle kendte Pouls evne; hele drengen var magnetisk. Og ikke bare en lille smule, men sådan helt vildt meget. Som en megastærk magnet. Desuden havde han på ingen måde styr på sin evne.

”Kom nu. Han sidder altid alene og spiser,” sagde

Theo. ”Det skader da ikke at være lidt sød ved ham, vel?”
hviskede han og så indtrængende på sine venner.

”Ih nej,” svarede Jonas. ”Hold fast på jeres bestik.”

Poul havde kæmpet sig frem til deres bord og satte sig
besværet på en stol, stadig med sin bog klemt fast under
armen.

Jonas lagde hovedet på skrå for at kunne se titlen.
”*Tofaset vekselstrøm og andre fænomener*,” læste han højt,
mens Poul lagde bogen på bordet.

Alva fnes. ”Det lyder jo helt USTYRLIGT spændende,”
røg det ud af hende.

”Det er det også! Du må gerne låne den,” sagde Poul
med det samme. Han slog op i bogen og begyndte straks
at læse, mens han skovlede cornflakes i sig.

Mente han det seriøst? Alva så rundt på de andre.
Leonora grinede og nikkede til hende. Jonas gloede
måbende på ham og sendte derefter Theo et skarpt blik.
Theo trak bare på skuldrene.

Pludselig kom Emma stormende. Hun så vredt på Poul
og lignede en, der skulle beherske sig for ikke at få håret
ud af hovedet på ham. ”Hey, din klaphat! Hele min film er
slettet!” råbte hun.

Poul svarede ikke. Han læste bare videre og opdagede
slet ikke Emma og hendes raseri.

”Poul?” spurgte Theo og lagde forsigtigt en hånd på hans arm.

”Hvad?!” Poul fór sammen, og flere stykker bestik fløj gennem luften fra alle sider og klæbede sig til hans arme. ”Åh nej. Nej, nej, nej,” sukkede han. ”Det må I altså virkelig undskyld!” Med bedrøvet mine begyndte han at pille bestik af sine arme.

”Øhm, det der er vist dit mindste problem lige nu,” sagde Jonas, mens han tog sin teske fra Pouls albue og brugte den til at pege på Emma.

”Åh! Hej!” sagde Poul stille.

Emma fnøs, som om der lige straks ville stå røg ud af hendes næse og ører. ”Spar mig for dit ’Åh! Hej!’ Du havde mit hukommelseskort i hånden i går, og nu virker det ikke mere!”

”Og derfor er hun ved at brænde sammen nu,“ hviskede Jonas grinende til Theo.

Emma sendte ham et dræberblik for den bemærkning.

”Undskyld. Det er jeg virkelig ked af,” sagde Poul stille. Næsten uhørligt tilføjede han: ”Jeg er så dum.”

Alva kendte kun alt for godt det håbløse ansigtsudtryk. Hun var ret sikker på, at Poul lige nu ønskede, han kunne gøre sig usynlig. ”Ej, det er da sikkert ikke så slemt,” prøvede hun at komme Poul til undsætning.

”Ikke så slemt? Det var virkelig mange timers arbejde!” Emma så nu pludselig ud, som om hun kunne briste i gråd når som helst.

”Jeg skal nok hjælpe dig,” sagde Poul og fumlede med sine briller, der kom til at sidde endnu mere skævt og endda også fik nogle fedtfingerpletter på glasset.

”Hvis du rører ved mit hukommelseskort igen, så skal jeg sørge for, at du holder op med at eksistere,” buldrede Emma og stormede af sted igen uden at vente på svar.

Der var stille i lidt tid.

”Kan du ikke bare begynde at bruge handsker?” spurgte Alva.

”Hvordan skulle det hjælpe noget?” spurgte Poul.

Alva trak på skuldrene. ”Aner det ikke. Noget med isolation?”

Han kiggede mistroisk på hende, før han spurgte: ”Er du sikker på, du vil låne min bog?”